

1. Čtení: Mt 7,21-23

2. Čtení/Text: Mt 25,31- 46

„O kozlech, ovcích a lidech“

Znáte to, když odjíždíte z domu a někdo doma zůstává... tak poslouchá instrukce: a pořádně jez, nos šálu, venči psa, zamykej, dej králíkům, když půjdeš pryč, nech svítit v kuchyni, ať nelákáme zloděje, zalívej zahrádku... Myslím, že v podobné situaci byli učedníci Pána Ježíše, když jim říkal slova našeho dnešního čtení, jak nám je zachoval evangelista Matouš. Doba společného putování a působení s učedníky končila. Blížila se závěrečná část Ježíšova působení známá jako PAŠIJE, kdy měl být odtržen od svých lidí, souzen a ukřižován. A tak ještě rychle instrukce učedníkům a napomínání, jako při odchodu na dlouhou cestu. Pán Ježíš vypráví jeden důležitý příběh za druhým. Jsou to příběhy o bdělosti a aktivitě víry:

O **dobrém služebníku**, který se dobře stará o své lidi, kterým šéfuje. A o zlém, který naopak trápí své spolumužníky, když pán je pryč.

O **10 družičkách**, z nichž 5 došel v lampách olej zatím co druhých 5 mělo oleje dost a ony se tak v pohodě dostaly na svatbu.

O **hřivnách**, které má člověk rozmnožovat, ať má jednu či deset. A ne je zakopávat do země a vůbec všelijak jinak nechávat ležet ladem.

No a vrcholem tohoto úseku „napomínajících příběhů“ je příběh **O posledním soudu** (jak to nazvali překladatelé ČEPu), který přesněji novozákoník Jiří Mrázek nazývá *O ovcích a kozlech*. A pak už jen následuje, jak se velekněží na Ježíše domluvili, poslední Večeře, Getsemany, soud, Golgota. Ale také tajemství vzkříšení a nový způsob působení a setkávání oslaveného Krista s učedníky.

Ježíš tedy napomíná, instruuje učedníky a ti zřejmě fascinovaně, s pusou dokořán poslouchají. Kupodivu se snaží zapamatovat si všechny věci, které jim Ježíš povídá, i když si ještě nedovedou dost dobře představit, že by mělo přijít něco tak hrozného, jako Jeho mučení a smrt. Důkazem toho, jak pozorně poslouchali, a jak ta slova brali vážně je to, že se nám ta slova dochovala dodnes a my si je pořád čteme a připomínáme. Nebylo to tedy v případě učedníků žádné poslouchání jedním uchem dovnitř a druhým ven, jako když nám něco povídají rodiče. Nebo manželky svým manželům... Slyšel jsem, že v jedné domácnosti na ledničke zanechala ženy muži vzkaz: „*A dobře mě poslouvej, ušetříš si spoustu času...*“

A tak učedníci pozorně poslouchali, i když to úplně nechápali. Pochopili to až později. **To je to 1. co jsem vám chtěl dnes říci.** Slovo Boží, slova Pána Ježíše k nám nemusí jasně promluvit hned. Nemusíme všemu hned rozumět. Pochopit můžeme třeba až časem. Až něco v životě zažijeme. Slova Pána Ježíše však rozhodně nejsou pro kočku, i když jim vždy nerozumíme. Pozorným posloucháním Ježíšových slov si ušetříme nejen spoustu času, ale i nepříjemností v životě, chceme-li jej nazvat životem křesťanským.

To druhé: mám kamaráda – spolužáka z gymnázia, který je v současnosti soudce. Je to milý chlapík. Jistě by mi však nebylo příjemně u srdce a asi by mě mrazilo v zádech, kdyby se mnou jen tak nepovídá, ale seděl v taláru v soudní síni a soudil mne třeba za zavinění autonehody. To se totiž může stát i tomu, kdo nemá kriminální sklony. Třásl bych se a doufal, že si vzpomene na naše kamarádství a vyměří mi alespoň dolní sazbu trestu. Brr... strašný pocit – stát před soudem. A právě v našem oddíle je Syn člověka – Kristus líčen jako král - soudce. Vůbec ta představa Ježíše Krista jako soudce vedla kdysi lidi k tomu, aby se jej hlavně báli. Aby k němu hledali různé cestičky okolo, různé páky a protekce. Přes jeho Matku Marii. Nebo přes jeho apoštoly, svaté, kteří jsou s ním teď jistě v Božím Království. Říkali si: Určitě je – takové skvělé křesťany, mučeníky poslechne, nebo svou matku – na tu jistě dá... Taková byla zvláště ve středověku představa Krista – přísného soudce, který se s nikým nemazlí. Nebo krále, který nevidí maličkého človíčka tady na zemi, a je třeba se k němu tudíž dostávat přes zástupy dvořanů, přímělců a pobočníků jako na královském dvoře. Takovou představu navíc umocňuje obraz příchodu Syna člověka doprovázeného andělů a jeho usednutí na trůn. To je monumentální představa. Třes se človíčku jen se třes. Krč se, zraky nezvedej!

Jenže to není tak úplně. Text je třeba číst pořádně. Nesednout si na zadek z jeho velkolepého úvodu, ale pročíst a promyslet jej celý. Pak totiž zjistíme něco zajímavého. Ten veliký soudce, král, Syn člověka je tady vlastně připodobněn docela obyčejnému pastýři.

Pasákovi bravu. Bačovi. *Černooký bača, ovečky zatáča zpívá se v Beskydech.*

Jinými slovy chci říct, že dnes by možná Matouš napsal, že ten nebeský soudce poté co přijde se svými anděly a usedne na trůn vládce světa, natáhne holiny a pláštěnku a půjde třídit ovce a kozly jako bača.

Takže takový bude ten soudce??? Divíme se... Tak to přinejmenším nebude žádný soudce odtržený od světa! To asi nebude žádné zhýčkané princátka, vzdálené běžnému životu, zvyklé jen na dvorský luxus a intriky. Nebude poslouchat jen své rádce. Nebude poslouchat jen příměly některých za některé. Nenechá se zblbnout těmi co jen lezou do zadku. Nedá na ty, co na něj budou prskat a slintat „Pane, pane.“ Ten soudce bude jistě spravedlivý, vyrovnaný, pracovitý a pečlivý jako ten bača. **Sám roztřídí!** Nebude na to mít zkorumpované pomocníky. To zní přece skvěle. Navíc z textu můžeme vyčíst, že tomu soudci nejde o kontakt se slavnými, silnými, velikými, se špičkami. Vidí ty nejmenší a má o ně zájem. Dokonce je považuje za své bratry. Je to dobrý soudce, nemáme se čeho bát. Máme to tady v evangeliu. Jsme šťastní lidé, že to můžeme číst. Víme, co přijde, a kdo nás bude soudit. To si nemůžeme nechat pro sebe, ale radostně hlásaž, že ten soudce je skvělý, protože to udělá sám!

A to třetí co chci dnes povědět: On ten soudce, ale nebude zase nějaký takový hodný, přitroublý strejda, který se nechá utáhnout na vařené nudli...

Co to vlastně po nás ten soudce bude chtít? Bude zjišťovat, ptát se, ba přímo vyšetřovat, jestli se nás nezmocnila snad ta nejhorší věc, která podle tohoto posledního podobenství v Matoušově evangeliu křesťanům hrozí. A tou je lhostejnost. Hříchy, hněv, pýcha, sobectví, které nás občas ovládnou, to je špatně, ale lhostejnost je vůbec to nejhorší... Ta lhostejnost může být způsobena mnoha věcmi. Zklamáním z marného namáháním. Nebo nevírou, že já slabý, slabá můžu něco změnit. Takovou lhostejnost či spíše otupělost, rezignaci chápu. Horší je to s přehlíživou lhostejností. Kdy si řekneme – to mi za to nestojí. Co bych se snažil a co bych z toho měl... Právě taková lhostejnost je evidentně postihovaná v největším soudním procesu všech dob, který nám je předestírán v textu evangelia.

Ježíš před své posluchače (i nás!) staví obraz ovcí a kozlů. Ovce jdou napravo a znázorňují ty překvapené šťastlivce - na soudním procesu osvobozené. Kozlové jdou nalevo a představují překvapené nešťastníky odsouzené bez možnosti odvolání k vyšší instanci a třeba k mezinárodnímu soudu do Štrasburku. (Vždyť na mezinárodním soudu všech národů již vlastně jsou.) Znázornění tohoto soudu můžeme vidět třeba ve starokřesťanských katakombách, na náhrobcích, v nejednom chrámě na obrazech, na zdech, na stropěch, jako mozaiku při vstupu do sv. Vítské katedrály, v okeních vitrážích. Nutno říci, že je to tam namalováno nikoli k uctívání, jak se evangelíci občas mylně domnívají. Je to tam za didaktickým účelem, aby to lidem připomínalo, že jejich život bude jednou zhodnocen. A právě v křesťanských shromaždištích je takové memento nejpříhodnější. Vyznávat Krista slovy, prorokovat, vymítat v jeho jménu zlé duchy a činit mocné činy, jak Matouš popisuje již v 7. kapitole svého evangelia, nestačí. Nejdůležitější jsou **činy milosrdenství. Činy všímavosti a solidarity jsou to hlavní!**

Je to opravdu důležité slovo pro ty, kdo si myslí, že dělají pro Pána Boha veliké věci. (Třeba faráři =) Říkají Pane, Pane. Vyznávají, modlí se. Pořádají třeba veliká církevní setkání, vydávají církevní časopisy, řídí veliké akce. Má to však jen jediný háček. Na detaily takové kozlové nemají čas. Myslí si, že detaily by mohl udělat někdo jiný. To je práce pro ovce...říkají říkají si. Nebo plánují, že na detaily se vrhnou až bude více času. Ne teď, když mají tolik důležité, bohublé práce. Detaily, vždyť jsou to jen detaily ty činy milosrdenství. Důležité jsou veliké věci, mají za to. Má to být tak? Evangelium to tak nevidí. Lhostejné přehlížení detailů a malých lidiček je proti duchu evangelia. Na detailu může pohořet celé to naše slavné křesťanství.

Co je platné křesťanu, když správně věřil a uměl tu svoji víru také dobře popsat, avšak nenakrmil a neoblékl nuzáka, neposeděl s bezvýznamným člověkem. Co jsou mu platné všelijaké velké zásluhy, když neztratil trochu svého času a nezastavil u nemocného nebo nenavštívil obyčejného vězněného lumpíka. On totiž tento spravedlivý soudce se proti všem zvyklostem zjevně ztotožňuje i s tímposledním kriminálním. I o takové nejmenší lidičky se mají zajímat ti, kdo se považují za Boží lidi, za jeho ovce. Proto Ježíš vypráví tento příběh. Podle těch slov máme jednat. A abychom k tomu na křesťanských setkáních směřovali, zanechal nám Pán Ježíš kromě svých slov také svoji památku: Sv. večeři Páně, která byla od nejstarších dob centrem křesťanských setkání. Den po sobotě se scházeli k lámání chleba. Ve VP nám jde Kristus příkladem. V ní se nám on sám skutečně vydává. Hladové nás krmí, žíznivé nás napojuje, zraněné a obnažené nás přikrývá svojí milostí, nemocné a vězněné nás navštěvuje a vysvobozuje. To je příklad, který máme následovat.
Amen

Kolekta:

Pane, vyznáváme, že si často myslíme, že jsi daleko od nás a jako špatní služebníci si děláme co chceme, jsme zlí na lidi, které nám dáváš. Také hospodaříme nemoudře jako těch 5 družiček a hřivny – dary, které nám dáváš zakopáváme pod postel.

Prosíme, abys nám dával Svého Ducha svatého, který by nás naplňoval a vnitřně utvářel k tomu, abych byli tvými dobrými následovníky, a viděli okolo sebe tvé malé bratříčky a sestříčky. Prosíme, buď s námi i ve své Večeři Páně. Děj ať se nevypínáme a umíme pokorně s římským setníkem říci: „Pane, nejsem hoden, abys ke mně přišel, ale řekni jen slovo a budeme uzdraveni.“

Amen

Poslání: Jak 2,14-17